

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Księżak

w sprawie ze skargi T. L.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku w sprawie o sygn.
I S 145/23,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 22 sierpnia 2024 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w Gdańsku kwotę 200 (dwieście) złotych uiszczoną tytułem
opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 8 kwietnia 2024 r. T. L. (zwany dalej: Skarżący) wniósł o stwierdzenie, że w sprawie o sygn. akt I S 145/23, toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Gdańsku nastąpiła przewlekłość postępowania oraz o zalecenie Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku, Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Tczewie, Sądowi Okręgowemu w Gdańsku, Sądowi Rejonowemu w Tczewie oraz Prezesowi Sądu Rejonowego w Tczewie przeprowadzenie wielu konkretnych czynności a także o ustanowienie przez Sąd Najwyższy dla Wspólnoty Mieszkaniowej P. w T. kuratora.

W uzasadnieniu Skarżący wskazał, że pismem z 7 grudnia 2023 r. wniósł skargę na przewlekłość postępowania egzekucyjnego toczącego się pod następującymi sygnaturami akt: (1) KM 380/23, (2) „XVI Co 43/23 lub Sygn. Akt XVI Co 39/23 (Sygn. Akt XVI Ca 905/21) postępowanie klauzulowe”, (3) I Co 1089/23. Dalej, że Sąd Apelacyjny w Gdańsku postanowieniem z dnia 27 lutego 2024 r., sygn. akt I S 145/23 zapadłym w odniesieniu do sprawy toczącej się pod sygn. akt XVI Ca 905/21 i sygn. akt XVI Co 43/23 odrzucił skargę uzasadniając, iż ww. postępowania zostały zakończone, zaś w przedmiocie skargi dotyczącej sprawy sygn. akt KM 380/23 oraz sygn. akt. I Co 1089/23 orzeczenie nie zostało wydane. W oparciu o to Skarżący zarzucił, iż sąd nie zbadał zasadności orzeczeń wydanych w sprawie sygn. akt XVI Co 43/23.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Jednocześnie należy zauważyć, że w ślad za art. 5 ust. 1 u.s.p.p. niezbędnym warunkiem dopuszczalności skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania jest wniesienie jej w toku postępowania. W przedmiotowym przypadku postępowanie zostało, na mocy postanowienia Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 27 lutego 2024 r., I S 145/23, zakończone. Jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego skarga na przewlekłość postępowania ma przede wszystkim za zadanie eliminowanie i zapobieganie przewlekłości przez dyscyplinowanie Sądu do podejmowania terminowych i właściwych czynności prowadzących do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, tym samym skarga na przewlekłość postępowania wniesiona już po jego prawomocnym zakończeniu nie może odnieść tego skutku z uwagi na bezprzedmiotowość

postępowania (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13; ponadto postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 sierpnia 2014 r., III SPP 159/14; 10 czerwca 2014 r., III SPP 110/14; 3 września 2019 r., I NSP 73/19). Merytoryczne rozpoznanie skargi na przewlekłość po prawomocnym zakończeniu postępowania jest możliwe, jeżeli w dacie wniesienia skargi na przewlekłość sprawa pozostawała w toku (por. uchwała Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2008 r., III SPZP 1/07; postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 grudnia 2018 r., I NSP 59/18; z 5 maja 2021 r., I NSP 29/21; z 31 sierpnia 2022 r., I NSP 250/22; z 19 maja 2022 r., I NSP 89/22; z 13 marca 2024 r., I NSP 2/24; z 17 kwietnia 2024 r., I NSP 39/24).

Niezależnie od powyższego należy również nadmienić, że sama skarga na przewlekłość postępowania sądowego, o której w art. 2 ust. 1 u.s.p.p. może zostać wniesiona wyłącznie w odniesieniu do spraw enumeratywnie wymienionych w art. 3 u.s.p.p. Skoro w katalogu tym nie znalazło się postępowanie w przedmiocie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, to jest to jednoznaczne ze stwierdzeniem, że w takim postępowaniu skarga tego rodzaju nie służy. Wielokrotnie w tym przedmiocie wypowiadał się już Sąd Najwyższy i jego linia orzecznicza jest w tym przedmiocie ugruntowana (np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 stycznia 2018 r., KSP 21/17; 16 lutego 2022 r., I NSP 13/22; 27 kwietnia 2022 r., I NSP 105/22; z 27 kwietnia 2022 r. I NSP 90/22; 18 maja 2022 r., I NSP 107/22).

Na uboczu powyższego Sąd Najwyższy wskazuje, iż skarga na przewlekłość postępowania z uwagi na przytoczony wyżej charakter nie jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, w oparciu o który możliwe jest uchylenie prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego, bądź też środkiem, w oparciu o który Sąd Najwyższy uprawniony jest zlecić wykonanie czynności żądanych przez Skarżącego w skardze, a które to wykraczają poza zakres określony w art. 2 ust. 1 i 2 w związku z art. 6 ust. 3 u.s.p.p.

Z powyższych względów, na podstawie art. 397 § 3 k.p.c. i art. 373 § 1 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 2 u.s.p.p. skarga podlegała odrzuceniu. Jednocześnie na podstawie art. 17 ust. 3 u.s.p.p. sąd z urzędu zwraca uiszczonej opłatę od skargi. W tym stanie rzeczy postanowiono jak w sentencji.

[SOP]

[ms]

